

TORSTEN FÖLLINGER

Sångaren och pedagogen Torsten Föllinger, Stockholm, har avlidit i en ålder av 87 år. Närmast anhöriga är systemen Brita och syskonbarnen Pia, Bengt, Lars och Per med familjer.

Torsten föddes i byn Föllinge 1922, utanför Östersund. Torstens far, Göran Olsson, som var en berömd violinist med egen musikskola i Sundsvall, antog efternamnet Föllinger.

Torsten gick tidigt Calle Flygares Teaterskola i Stockholm och studerade sång i Wien. 1969-1987 var han lärare på Teaterhögskolan i Stockholm, samt verksam som privatpedagog för många av våra främsta inom svensk musik och teater. Under alla år undervisade han även som gästpedagog på teaterskolor och höll med framgång sång- och talkurser runt om i Sverige och utomlands, på ett flertal språk.

Torsten spelade teater och behärskade själv det mesta inom opera, operett, musikal, kabaré och visa. *"Jag är ungefär som potatisen"*, sa Torsten, *"man kan använda mig till lite av varje!"* Den ädlaste potatisen i myllan blev hans tolkningar av Brecht och Tucholsky i radio, på scen och skiva under 1970-talet.

Torsten ägde under många år ett jordbruk och var en stor djurkännare. Hans favorit var fjällkon. Han talade med alla djur och värderade dem jämställt med människorna.

Han var en skicklig silhuettmakare, och med stor konstnärlighet och en liten sax, trollade han fram en hundrahövdad renhjord på ett jämtländskt fjäll ur ett svart pappersark på en vit bakgrund. Hans bok med silhuetter *"Sjuttiofem år med saxen i min hand"* kom ut år 2000.

Alla som arbetar med musik och teater i Sverige kände eller kände till Torsten Föllinger. Proffs och amatörer, operasångare och hårdrockare, kyrkosångare och gatumusikanter, unga

och gamla - alla mötte vi varann i trapphuset på väg till eller från en lektion hos oraklet Torsten som huserade i sin vindsvåning på Södermalm.

Han tog också parti för de allra svagaste i samhället och hans hjärta räckte till alla.

Med sin skarpa intelligens, sitt kloka leende och sin spjuveraktiga blick, såg han rakt igenom den gröna sångelevens inbillade hämningar, punkterade den rutinerade skådespelarlegendens förstådda gester och trollade bort den fjunige popidolens uppdämda nervositet. Han förlöste och tröstade med sin generösa humor. Han höjde rösten och röt till, men sen var det stora famnen. Han lirkade och lockade fram det egna jagets naturröst.

"Sång är andning!", myntade Föllinger och bad oss gå hem och lyssna på Elvis och Maria Callas, som han ansåg hade världens främsta naturröster. Sen sjöng han för oss: *"It's Now Or Never"* (*O, sole mio*) och Frank Sinatras *"My Way"* blev till Torstens eget liv.

Torsten kände alla och underhöll oss med historier om sina primadonnevänner Birgit Nilsson, Zarah Leander och Hjördis Schymberg, vilka han ofta munhöggs med genom åren.

Livet inom svensk teaterkonst är fattigare nu. Nu är det tyst i telefonen. Ingen mer Torsten som plötsligt ringer och med sitt djuuupa magstöd undrar om han snart får bjuda på en middag.

Nu dinerar Torsten med Thalia och hennes barn, som också lämnat detta jordeliv. Anekdoter, sanningar, skrönor och skratt avlöser varandra i en aldrig sinande ström runt det himmelska matbord, där bara de allra främsta får sitta.

Tack Torsten - vän, kollega, pedagog, konstnär, regissör, författare, sångartist - för att våra vägar korsades!

Torsten, you did it "Your Way!"

Mattias Enn, estradör och sångare.